

Het Tobameer

Een waargebeurd verhaal

Stan Kammeijer

Auteur: Stan Kammeijer

Uitgeverij: Brave New Books

Cover design: Guido Lok

Fotograaf afstamming cover foto: Peggy en Marco Lachmann-
Anke

Facebook: Het Tobameer boek

Instagram: @hettobameer

Website: <http://bravenewbooks.nl/hettobameer>

Inhoud

1. Down Under
2. Inpakken en wegwezen
3. Batu Caves
4. Medan
5. Rit naar Samosir
6. De bergen in
7. Omeletten
8. De waterval
9. Duif
10. Waterproef
11. Het licht
12. Flashback
13. Sleutels
14. Engelse Les
15. Heldenverhaal
16. De oplossing
17. Op de vlucht

Voorwoord

Op het moeilijkste moment van deze ervaring, vanuit het diepste van mijn gevoel, kon ik niet om de filosofie van het boek "De gesprekken met God" geschreven door Neal Donald Walsch die mijn vader een jaar voor de gebeurtenis aan mij gaf, heen. Door de kijk vanuit dit perspectief, ben ik het leven op een andere manier gaan benaderen en bewuster geworden. Het veranderde mijn leven.

Ik ben ervan overtuigd dat deze positieve verandering van mijn leven, (dankzij dit boek, mij sterk en in leven heeft gehouden in het water).

1. Down Under

"Mud!"

"Mud mud!!"

... "Stan I need mud here!"

"I want you to move the bricks from here to here"

Ik keek naar de kruiwagen en zag dat hij leeg was. Zonder nog na te denken bracht ik de kruiwagen naar de cement mixer om het ritueel uit te voeren, twee zakken cement en drie emmers water. Zodra de mixer klaar was rende ik zo snel mogelijk naar de metselaars om hun "Mud" bij te vullen. Zolang ze genoeg hadden ging ik weer verder met het verplaatsen van bakstenen totdat een van de vijf metselaars weer eens "Mud!" riep. Dan begon alles weer van vooraf aan.

Dit was ik, een twintigjarige backpacker in Sydney. Werken voor mijn centen. ik had geen keus. ik was straatarm in de duurste stad van de wereld. 10 uur per dag, 6 dagen in de week. Soms 7 dagen als de baas besloot dat we niet op schema waren. Dat meestal het geval was. En dan nog die Australische

zon op je 'bakkes' de hele dag.

We hadden niet eens tijd om op de klok te kijken. We begonnen s'ochtends vroeg zodra de zon opkwam en ik wist dat we klaar waren wanneer hij bijna onder was.

Ik had genoeg passies, zoals dans, fit worden in de sportschool en vrienden die je iedereen toe zou wensen. Toch zat me iets dwars, ik was al een aantal keer gestopt met vervolgoledingen. Van dansen zou ik niet volledig kunnen leven. Geen degelijke HBO-opleiding (want dat wordt je geacht te volgen na het afronden van de havo) sprak mij in zekere zin meer aan. Ik was ongelukkig met mijn horeca baantje en zocht uit moedeloosheid een reden om uit de situatie te ontsnappen. Het voorafgaande jaar ben ik voor het eerst in mijn eentje gaan backpacken in Thailand. Geweldige mensen leren kennen en mee opgetrokken. De groep, waarvan iedereen uit verschillende Europese landen afkomstig was, kwam mij opzoeken in Amsterdam waar wij samen oud en nieuw hebben gevierd en herinneringen hebben opgehaald. Een Italiaan, waarmee ik het meest ben opgetrokken tijdens de reis van Thailand haalde me over om naar Australië te gaan met een eenjarig werk visum. Hij had dit net gedaan voordat ik hem ontmoette in Bangkok en deelde zijn indrukwekkende verhalen over Australië en wat het met hem heeft gedaan. 1

januari boekte ik mijn ticket. Zonder er al te veel bij na te denken en een half jaar later zat ik in de langste vliegreis van mijn leven. Zonder plannen, doel en verwachting.

Na de eerste overstap in Londen en de tweede in Manilla, waar ik al vrij snel mijn portemonnee verloor met al mijn bankpasjes, kwam ik in Sydney aan met alleen mijn paspoort en wat cash op zak dat genoeg zou zijn voor de eerste paar dagen.

Na het vinden van een stopcontact, de trein en het eerste de beste hostel (want ik had niks van tevoren geboekt) kwam ik erachter dat, alles in Sydney belachelijk duur was. Na het betalen van mijn eerste week huur in het hostel moest ik zo snel mogelijk familie contacten om geld toe te sturen via Western Union. Ik kon gelukkig nog wel internetbankieren, dus dat stuurde ik dan terug.

Met de lessen die ik op de dansschool gaf en mijn part-time job in de horeca had ik in een half jaar ongeveer 1200 euro gespaard voordat ik weg zou gaan. Voor mij was dat veel en heb aardig ondersteboven moeten liggen om het bij elkaar te krijgen. Ik had mijn antikraak woning en al mijn spullen verkocht voordat ik vertrok. Toen ik in Sydney aankwam was dit niet veel geld. Ik ben meteen opzoek naar werk gegaan, wat

niet al te makkelijk was en daarbuiten moest ik nog veel andere dingen regelen zoals een bankrekening openen, een nieuw telefoonnummer, werkcertificaten halen etc. hoewel mijn Engels aardig op niveau was, merkte je toch dat als je ging emigreren of voor een langere tijd naar een Engelstalig land gaat, dat je moet wennen en is je gedachte in het begin voornamelijk bezig met vertalen dan bij grondig opvatten van wat er direct tegen je wordt gezegd. Dat kan energie slopend zijn. Ik was natuurlijk totaal een niemand in dit land, zonder enig netwerk. Dat beseftte ik me veel te laat. Ik had mezelf in het diepe gegooid.

In alle chaos van het organiseren van mijn nieuwe leven, aan de andere kant van de wereld, in een nieuwe stad: Sydney, ontmoette ik al snel andere backpackers in het eerste hostel waar ik gestrand was. Ik leerde Josh Campbell kennen, een Canadees van dezelfde leeftijd, waar ik het al snel goed mee kon vinden. Josh was al maanden op reis geweest en zat daardoor bijna door zijn geld heen. We zaten in hetzelfde schuitje. We waren hoognodig opzoek naar een baantje.

De enige contacten die ik had waren die van Jamie Peacock, een Brit, die ik in Thailand ontmoet had een jaar geleden. Nadat de meeste van de reizende groep terug naar hun thuis in Europa gingen, vloog Jamie naar Australië. En nu een jaar

later was ik hier. En was het bijna tijd voor hem om naar huis te gaan. Aangezien er maar permissie is voor werk-emigranten om een jaar te blijven. Tenzij je 3 maanden boerderij werk volbrengt. Waar ik tot heden alleen maar gruwelijke verhalen over gehoord heb.

Ik had een telefoonnummer van Haytham. Een jongen uit Sydney die ik ontmoet heb in Berlijn een half jaar geleden. Hij vertelde dat hij (net als ik nu) voor een jaar in Berlijn ging wonen. Gewoon omdat het kon, voor de avontuur.

En ik had een telefoonnummer van een oude man waar ik naast zat in het vliegtuig. Hij praatte zo plat Australisch dat ik de helft er van kon verstaan maar bleek erg sympathiek. Hij had het voornamelijk over Ufo's die hij en zijn "mates" gezien hadden in de "outback". En hoe we in de maling worden genomen door de overheid. Duidelijk een outsider, maar dat sprak me wel aan. Hij nodigde me uit om bij hem langs te komen als ik een beetje geard was.

Toen ik met Jamie afsprak vertelde hij dat hij een vriendin gekregen had, fulltime werkte en daarnaast zoveel mogelijk uitging. Wat in Sydney peperduur is dus hij zou geen rooie cent overhouden, dacht ik. Hij was afgereisd richting Cairns, zijn plan was om daar een boerderij te vinden om zijn '88

days' te vervullen alleen toen hij daar aankwam er helemaal geen werk te vinden was, en zonder geld in de middle of nowhere terecht kwam. Verder vertelde hij dat er goed geld te verdienen viel in de bouw in Sydney en dat ik binnen een week een baan zou kunnen vinden.

Toen ik Haytham belde merkte ik al snel dat hij niet zo zat te wachten op iemand die verdwaald was in een nieuw land. We zouden nog ergens afspreken, daar is uiteindelijk niks meer van gekomen.

De oude man was stralend blij toen ik hem opbelde of we ergens konden afspreken. Hij zou me ophalen op station Hornsby, en hij zou me een beetje van de omgeving laten zien en zijn huis. Het was super gezellig alleen voelde ik me toch gespannen en vervreemd, waarschijnlijk omdat nogsteeds alles nieuw was. Ik stond wel te kijken toen bleek, dat hij in een tuinhuisje woonde en voornamelijk leefde van het tailen (en roken) van wiet. Toen ik vertelde dat ik opzoek was naar een baan, vroeg hij of ik hem wou helpen in zijn tuin voor wat cash. Alhoewel ik bijna wanhopig was, heb ik dat uiteindelijk niet gedaan.

Na een talloos aantal restaurants af te zijn gegaan en tientallen Cv's te hebben opgestuurd waren we al 3 weken verder.

Nogsteeds zonder werk. Josh had een telefoontje gekregen van een pijpen legger die vroeg of hij ervaring had. Josh loog dat hij ervaring had en ging. Toen hij terugkwam kon hij mij alleen maar vertellen hoe verschrikkelijk ongemakkelijk het was omdat zijn baas hem aan het werk overliet terwijl hij geen flauw benul had wat hij aan het doen was en na 5 uur er maar eens op aangewezen werd dat het toch niet helemaal ging werken. Ondertussen moesten we voor de derde keer de 195 dollar huur betalen. Portemonnee werd kleiner, stress groter.

Die avond werd Josh weer gebeld. Deze keer door een metselaar, die hem vertelde dat hij de volgende ochtend meteen kon beginnen, ervaring was niet nodig. Josh juichte van vreugde toen hij ophing. Hij gaf mij het nummer zodat ik hem ook kon bellen. Ik kon de Australiër met zijn sterke accent maar amper verstaan. Wat ik er wel uit op kon maken: "See ya tomorrow 6:00am at Parramatta, Mate!"

De volgende ochtend stond ik om 4:30 op. Het was een uur reizen. Josh en ik kregen door, dat we niet naar dezelfde werkplaats moesten. Dat vond ik wel jammer, want ik we waren een goed duo. We waren natuurlijk allebei emigranten en zaten precies in dezelfde situatie.

Maar goed, toen ik onderweg was naar de werkplaats werd ik

ineens bewust van, waar ik nou eigenlijk was: Australië. Lopend door een woonwijk (Amerikaanse bouwstijl) vlogen er overal witte papagaaien om me heen die continu aan het krijsen waren. Het gaf me een soort oergevoel. Echt dat tropische wat je in Nederland nooit zou beleven. De zon kwam net op en de eerste zonnestrallen raakten de huid, waardoor je voelde dat deze sterker was dan normaal. “Ik ben echt heel ver weg van huis” dacht ik.

Ik was opzoek naar Michael, de man die ik aan de telefoon had gehad. Ik was al 10 minuten telaat doordat ik per ongeluk een halte te vroeg uit was gestapt en een heel stuk extra moest lopen, die ik was gaan rennen. Ik rende de eerste de beste werkplaats op en riep naar een groep bouwvakkers: “Michael?! “

BOUWVAKKERS: "Not here mate"

Bij de tweede werkplek waar ik een aantal jongens van mijn leeftijd tegenkwam die voor mijn gevoel maar wat aan het aanharken waren en de heletijd dezelfde rondjes zag lopen. Kwam ik toch maar voorzichtig het terrein oplopen om te vragen of er een Michael hier was. En ja daar was hij. Een wat oudere Syrische bouwvakker in zijn tanktopje. Hij kwam als een relaxte vent over. Toen ik hem vroeg wat ik moest doen

liep hij met me naar een stapel bakstenen.

MICHAEL: "I want you to move these bricks to here"

Nadat ik netjes de opdracht uitvoerde, vroeg ik, omdat niemand me zei wat ik verder moest doen, weer aan Michael wat ik moest doen. Waarop hij een beetje geïrriteerd reageerde

"I want you to move these bricks to there"

Precies hetzelfde.

En over.

En over.

Na een week werd ik gepromoveerd tot cement mixer. Een taak die ik erbij kreeg. Echter kreeg ik het zeker te horen als mijn andere taak niet even snel ging als voorheen.

Josh was ondertussen al afgehaakt. Door het eindeloos verplaatsen van de stenen waren onze handschoenen niet genoeg hier tegen bestand en scheurde al na een aantal uren. Daarom moesten we elke dag ook met nieuwe handschoenen meenemen naar het werk. Door de scheuren werden onze handen blootgesteld aan de stenen en ontstonden er wonden. Het was taai maar ik kon me er nog wel overheen zetten. Hetgeen dat het verergerde was het moment dat we ook het

cement erbij moesten gaan mixen. Door het continu mixen van zand, cement materiaal en water kwamen we voortdurend in aanraking met deze stoffen. Waardoor de chemische cementdeeltjes gemixt met water in ons gezicht spatten, in ons haar bleef kleven en door de handeling die we uit moesten voeren in de net openstaande wondjes terecht kwamen. Dit deed verschrikkelijk pijn op het moment dat we s' avonds thuiskwamen en het opdroogde tot steen. Je kon het er niet allemaal meer uithalen, tenzij je, net als bij een afgebroken splinter, in jezelf ging snijden. Maar daar had ik geen eens energie voor om nog over na te denken na zo'n vermoeiende werkdag.

De hand van Josh ging al vrij snel opzwellen, ik hoorde hem s' nachts huilen van de pijn. We sliepen in een hostel kamer met twaalf anderen. We hadden allebei het bovenbed. Stonden tegelijk op, en trokken dezelfde werkkleding aan om naar werk te gaan. Maar na een kleine twee weken kon Josh niet meer, zijn hand was zo erg opgezwollen dat hij hem bijna niet meer kon bewegen. En een dokter bezoeken zou hij niet kunnen bekostigen. We waren ook nog niet uitbetaald. In Australië is het normaal om per week uitbetaald te worden. We hadden allebei onze gegevens gestuurd naar Michael. Maar we kregen maar niet betaald, ook al vroegen we daar

dagelijks om. Josh stond al 800 dollar in de min op zijn creditcard en ik zat ook al bijna door mijn geld heen. De druk werd hoger, het werk zwaarder, het leek wel alsof ze daar gebruik van maakte om ons aan het lijntje te houden. Ergens wel slim doordacht, want wie wou dit werk nou doen? Het was een hel. Iedereen die dit werk deed zou na een dag zijn gestopt. Behalve wij, arme backpackers, die alles deden voor een paar dollars. Ze wisten dat als ze ons uitbetaalde we weg zouden gaan. En zij het vuile werk weer zelf moesten gaan doen.

In hetzelfde hostel ontmoette ik Agsa, een Indonesische backpacker. Agsa was een van de vriendelijkste personen die ik ooit ontmoet had. Hij droeg altijd een grote glimlach. Hij bewonderde mijn Nederlandse afkomst omdat er veel Nederlandse invloeden in Indonesië zijn geweest in het verleden. En nog steeds, er wordt nog steeds Nederlands onderwezen op de scholen en ze gebruiken ook nog Nederlandse woorden in de lingua franca zoals “handdoek” en “kantoor”. Ook hield hij wel van het roken van een jointje. Zijn fantasieën over Amsterdam waren duidelijk met verwachtingen.

Ik bewonderde Agsa omdat hij de enige ‘niet-westerse’ backpacker was. Ik vroeg hem dan ook hoe hij de vlucht naar

Australië en een werk visum kon financieren. Aangezien Indonesië bekend staat als het armste land ter wereld en een werk visum wel twee full time maand salarissen kostten voor een gemiddeld Indonesisch huishouden.

Agsa vertelde dat zijn zus een hoge baan had bij de overheid en hem had gesponsord. Australië is ver weg van alles, ik bedoel Azië is het dichtste bij van alle andere continenten en was nog steeds zes uur vliegen. Indonesië was dan nog wel het aller dichtste bij. En Agsa vloog van Bali naar Cairns de eerste keer toen hij Australië binnenkwam. Best slim om die oversteek te maken van armste naar een van de rijkste landen ter wereld. Agsa werkte in de bouw en daar verdiende hij 3 Indonesische maand salarissen in een week! En dat merkte je ook wel aan hem. Hij praatte de meeste van de tijd over geld verdienen. Al deed iedereen dat wel erg opvallend in Sydney. Niet alleen Agsa. Ik realiseerde me beter wat het kapitalistische systeem inhield. Nederland had dit ook wel een beetje, toch was er meer verdeeldheid en waren er sociale vangnetten. Hier was het echt ieder voor zich. En iedereen was daarom ook veel meer bezig met overleven, voor mijn gevoel.

Hoe dan ook, ik was het zat om uitgebuit te worden met mijn functie als “stenen-verplaatser” en was al aan het plannen om een door reis te maken. Ik verlangde al meer dan een jaar om

weer zo'n reis te maken zoals de reis in Thailand die ik had gemaakt. En ik was Australië al meer dan zat. Ik wou weer naar Azië. En met het geld dat mij verteld werd dat ik verdiende, zou ik daar aardig lang uit de voeten kunnen. Ik sprak met Agsa veel over Indonesië en vroeg hem ook naar gebieden om naar toe te reizen. Gebieden waar niet veel toeristen kwamen, ongerepte gebieden. Daar droomde ik van.

Agsa liet me mijn kaart openen op Google maps en zoomde in op Sumatra. Op de kaart van een van de grootste eilanden van Indonesië zag je in het midden een water met een eiland in het midden genaamd het Tobameer. Dit zou een van de zogenoemde zeven wereldwonderen zijn. Het eiland was eigenlijk een actieve vulkaan, hoe het meer daar omheen is gevormd weet niemand precies. Hij zei dat dit het mooiste gebied in Indonesië was, zonder al te veel toerisme. De tintelingen gingen door mijn lichaam.

2. INPAKKEN EN WEGWEZEN

Door tegen mijn baas te zeggen dat ik geen geld meer had om mijn huur te betalen, gaf hij mij een deel daarvan in cash. Ik werd aan het lijntje gehouden. Op een gegeven moment kreeg ik hetzelfde als Josh. Mijn hand was bijna verminkt. Maar stoppen deed ik niet. Ik had ook eigenlijk geen reden om te stoppen. Ik was hier maar alleen gekomen en had geen ander doel dan dit werk te doen. Het zou ook weer een hele lading stress leveren als ik zou stoppen en ander werk moest gaan zoeken. Na 5 weken lang bakstenen te hebben moeten verplaatsen als een robot wist ik niet of ik het mentaal en fysiek nog zou trekken om weer in het hele traject van een nieuwe baan zoeken, vast te lopen. Dus ik ging door. Totdat ik zo uitgeput was en ze mij een aardige loonstrook verschuldigd waren. Ik vroeg bijna elke dag of ik uitbetaald kon worden, en elke keer werd er gezegd dat het eraan kwam. Maar het gebeurde niet.

Ik was zo uitgeput dat ik het echt niet meer op kon brengen. Er kwam gele pus uit mijn hand en ik was er klaar mee. Ik begon me ziek te melden. Mijn baas leek er wel begrip voor te hebben. Althans hij niet veel zei, dat deed hij nooit. We